

גיליון כפול

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 31 | פברואר 2018 | שבת ה'תשע"ח

עוֹדֵנִי, וְלֵד

איטי
עדנה אפק
גיא ארש לויאן
שלומי בוכריס
מיכל בלומנפלד-שגיא
שירן גבאי-דמרי
גבריאלה
אשר גל
יהורם גלילי
צבי הומינר
דינה וולוך
עומר ויסמן
עדי וקנין
חגית מנדרובסקי
רינת מצליח
רז סופר
יונת ענבר
נורית צדרבוים
נאולה שינה
חווה שכטר

גיליון 31 מתחיל...

הגיליון המיוחד הזה מוקדש כולו לילדים. ביקשנו לקבל מכם סיפורי ילדים, שירי ילדים, ובכלל - יצירות שעוסקות בילדים שבתוכנו, שלא נעלמים גם כשאנחנו מתבגרים. ההיענות שלכם הייתה יוצאת דופן והפתיעה גם אותנו. קיבלנו למעלה מ-180 יצירות מעשרות יוצרים, והמשימה שלנו לבחור עשר יצירות הייתה הפעם קשה מאוד. לכן החלטנו לפרסם הפעם, באופן חריג, גיליון כפול. בגיליון זה תוכלו לקרוא עשרים יצירות מרתקות ומעוררות השראה, ואנחנו מקווים מאוד שתיהנו ותתמוגגו מהן כמונו.

ומה יותר מתאים לפתוח גיליון כזה מסיפור קצר שכתבה לנו במיוחד שיר גורדון, בתו בת השש של חבר המערכת רובי גורדון?

טיול בגשם / שיר גורדון

פעם אחת היתה ילדה שאהבה טיולים.

יום אחד היא רצתה לטייל, והיא שאלה את אמא שלה "אפשר ללכת לטיול?"

אמא שלה אמרה לה "כן, בשמחה". אבל פתאום בחוץ ירד מכול!

אמא של הילדה אמרה לה "בואי נחכה ונראה אם הגשם ייפסק". ואז הילדה הציעה "בואי נטייל בדמיון".

האמא והילדה עשו טיול בדמיון: בדמיון היה חם ונעים, והן טיילו לחוף הים. שם על החול הן ראו פתק שאומר "תחפרו כאן, ואת הזרעים שתמצאו תזרעו בקרקעית הים". האמא והילדה חפרו ומצאו זרעים, נכנסו לים וזרעו אותם בקרקעית. פתאום מהזרעים יצא פסל שעשוי ממים, פסל של אמא וילדה מחובקות.

בינתיים נפסק הגשם בחוץ, אבל הילדה אמרה לאמא שלה "לא צריך לטייל בחוץ. בואי נלך לישון". והן הלכו לישון מחובקות.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא

לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או

טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה

ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

אַל תַּעֲרָבְלוּ אוֹתִי
בְּתוֹךְ פִּסְטוֹרְלָה
כִּי אֲנִי עֹדֵן מְעַדִּיפָה
לְהַשְׁאֵר יְלָדָה רְעָה.

ילד ליום אחד

הוא מחכה ליום שבו יהיה ילד שוב.
 ליום שבו יוכל לחזור לעשות כל מה שרוצה בלי להתחשב באחרים.
 היום שבו לא יהיו לו כּבּר מחיביות או דרישות.
 היום שבו יהיה חפשי.

ואז

הוא יעשה הכל בכך שלא יעשה כלום.
 סוף-סוף יוכל לשאל את עצמו מה הוא רוצה עכשיו ויוכל באמת לקיים הרצון.

כמה שהוא מתגעגע ליום כזה,
 יום שבו לא צריך לעבד, לנקות, להתייחס, ואפילו לא לאכול בריא! (זאת אומרת,
 להצטער על שאכל לא בריא).
 יום שבו יוכל לצעק ולקפץ ולהשתטות.

ולאחר ההרהורים הללו, שמציפים את ראשו,
 עד שמגיע לפני המים,
 הוא יתחיל לתהות אם בכלל היה לו יום כזה מעולם.

ממלכת האור והחושך

העולם נסדק מעלינו
כמו חרסינה ישנה
על קירות המטבח.

הלילה כמעט עפתי מהמרפסת
הירח היה עגל ומפתה,
עץ התפוז לחש –

תפל, מתוק, תפל
אכסה אותך במיץ כתם
זה אולי יצרב, אבל לא יכאב.
אתה יודע, עצים לא משקרים
הם רק עומדים ככה עם הידיים
מתחננים לעלים –
אולי הפעם תשארו קטנים ומצמקים.

עיניים ריקות

כשאבא נכנס הביתה וסיפר שסבא מת היא הרגישה אושר גדול.
לא זעקות השבר של אימא, לא הלחישות המודאגות של השכנים ואפילו לא התנועה
הערה בבית – כל אלה לא היה בהם כדי להעיב על שמחתה.

היא ידעה שסבא וסבתא גרים בקזבלנקה. היא גם ידעה שקזבלנקה עיר גדולה ורחוקה
ואימא מדברת עליה תמיד בגעגוע. כשאימא הייתה נזכרת בקזבלנקה היא הייתה
נלהבת לספר על הוריה ודודיה, ותיארה בערגה את החנויות והנופים. דרך הגעגוע של
אמה אהבה כל זאת גם היא.
"כולנו ניסע", פסק אבא.
אימא בכתה והיא צהלה.

שעות ארוכות נארזו מזוודות, קופסאות ותיקים רבים. בשעה מוקדמת בבוקר,
כשבחוץ חושך מוחלט, הגיע טנדר ישן ומקרע. אימא ואבא ישבו ליד הנהג והיא
ישבה במושב האחורי באמצע, אוחזת בחוזקה בבובה החדשה שקיבלה ליום הולדתה
החמישי, בובה קטנה מפלסטיק ולה עיניים נפקחות ונעצמות ומבטן ריק. לימינה נמנם
דוד ולשמאלה מזל, אחיה הקטנים.
צינת הבוקר התחלפה במגע החמים של אחיה. בהתחלה הקיא דוד ומיד אחריו מזל.
הדרך הייתה משובשת, המכונית קפצה וריח רע נישא באוויר.
הנהג דיבר על הגרמנים שהגיעו לקזבלנקה והדגיש שצריך להיזהר. הוא שמע
שהגרמנים מוציאים אנשים מבתיהם למקום לא נודע.

היא שמעה והקשיבה אבל לא הבינה מה זה גרמנים וממה בדיוק צריך להיזהר, היא רק
ידעה שהריח באוטו נורא ואיום ושאימא אמרה לה שהיא גדולה ויכולה וצריכה לעזור.
הבחילה שתקפה אותה, הגרמנים שמוציאים אנשים מבתיהם, הדרך שלא נגמרת והריח
הרע במכונית – כל אלה שיבשו את שמחתה על מותו של סבא, ואולי, עלתה מחשבה
בראשה, היא בעצם לא כל כך שמחה.

לקראת הערב הגיעו לקזבלנקה.
מאמה מרים ישבה על השטיח ובכתה. המון אנשים היו בחדר, מלמולי בכי וצעקות,
והיא הייתה צריכה לשירותים.
הסתובבה בתוך ההמולה וניסתה ללכוד את הגעגוע של אימא ולא מצאה.
למחרת התעוררה על מזרן. לימינה דוד ולשמאלה מזל. היא התגעגעה הביתה.

ריח תה חם הגיע אליה. מתיקותו הזכירה לה את הבית שלהם, הבית שיצאו ממנו בחופזה. היא חיבקה את אחיה הקטנים ומחתה את דמעותיה בבגדיהם. היא לא ידעה כמה ימים הם שם. תמיד היה רעש וצפיפות והיה נדמה לה כאילו כולם מביטים בה ומהנהנים בהסכמה. "אין ברירה", אמר אבא. "היא הכי גדולה", פסקה הדודה. "לפחות לבינתיים, עד שנראה", צקצקה דודה אחרת. היא הידקה את אחיזתה בבובה, מנסה להביס את מגע הפלסטיק הקשה שלה. מבטה של זו נותר ריק. יום אחד שמעה את אבא אומר שזהו, חוזרים הביתה. היא התחילה לרקוד מאושר ונרדמה בחיוך לצד אחיה.

למחרת בבוקר שוב התחילו להיארוז תיקים, קופסאות ומזוודות, ואז הבחינה בבגדיה ובחפציה המונחים בערימה בצד ועליהם הבובה שלה. "רגע, מה עם הבגדים שלי?", תהתה. אימא עמדה בצד והתייפחה. אבא ניגש אליה ואמר: "את נשארת פה, אין מי שיהיה עם סבתא. את הכי גדולה, סבתא לבדה עכשיו ואת תישארי לגור איתה". "לכמה זמן?", שאלה. "לתמיד", ענה אבא בשקט.

אצבעותיה ננעצו בפלסטיק הקשה של הבובה. הטנדר החמוץ והמסריח הגיע, הציוד הועמס. מזל ודוד ישבו מאחור, ואז פרצו בכי. היא מיהרה להניח בידיהם את הבובה וחזרה לאחור. היא התבוננה בטנדר בעיניים ריקות. אימא ואבא ישבו ליד הנהג, זה שיודע על הגרמנים. סבתא בוכה על הרצפה. היא לא הבינה דבר.

שמונים שנים חלפו, עיניה עדיין ריקות והיא עדיין לא מבינה דבר.

כְּשֶׁסָבָא שְׁלִי נִפְטָר לֹא הִפְסַקְתִּי לְבָכוֹת.
 כְּלָם אָמְרוּ כְּשֶׁהַמְּשִׁיחַ יִגִּיעַ,
 רַק צָרִיךְ לְקוֹוֹת.
 אָבֵל לִי אֵין סְבָלְנוֹת לְחַכּוֹת,
 כִּי לֹא אֶת הַמְּשִׁיחַ, אֶלֶּא אֶת סָבָא,
 אֲנִי רוֹצֶה לְרְאוֹת.

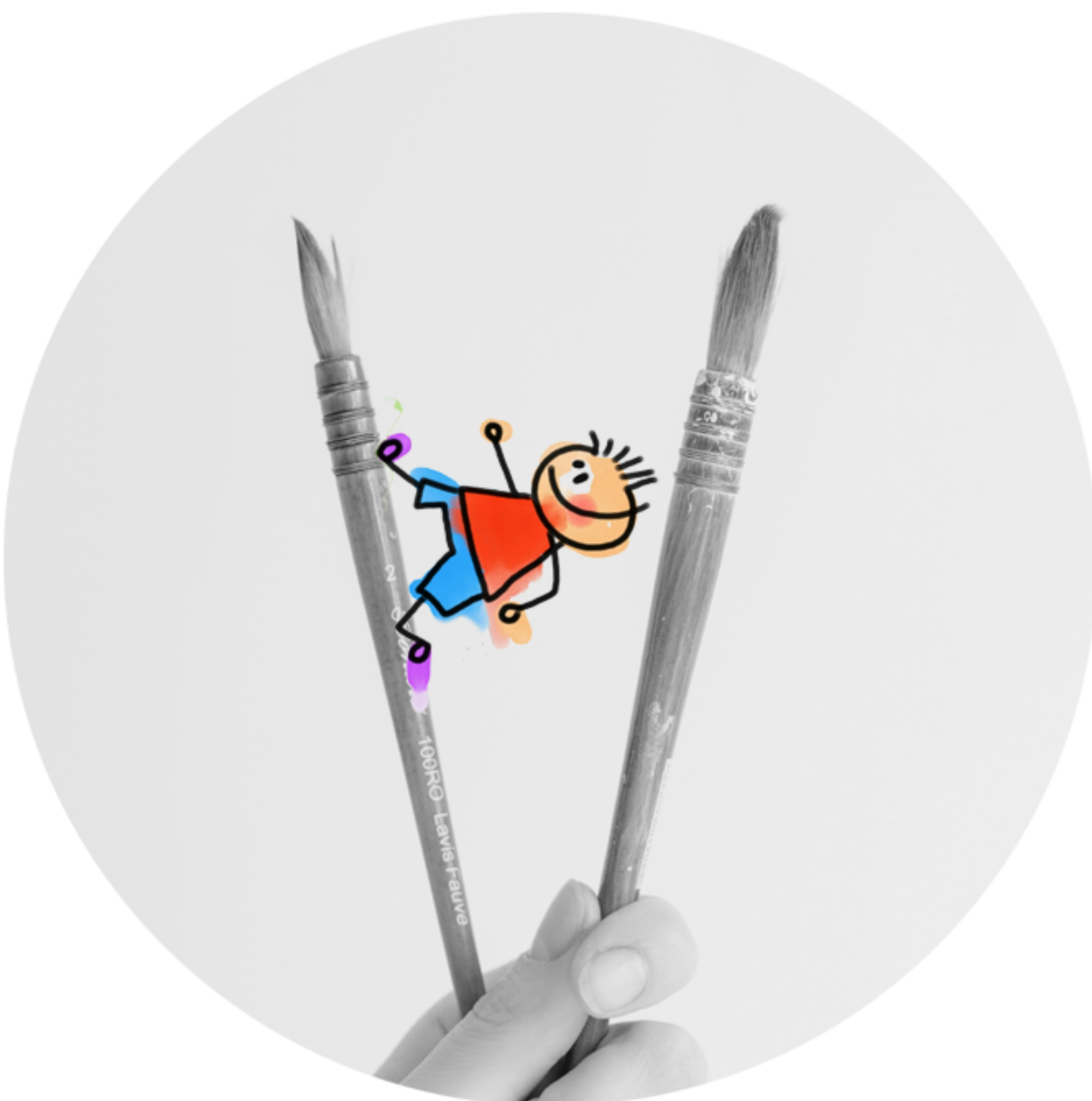

הילד הנצחי

לְשַׁחַק בְּמִכְחֹל וְצָבַע כְּטַבַּע רֵאשׁוֹן
לְחַשֵּׁב בְּיָרֵק, אָדָם, צָהָב וְכַחֵל
לְגַעַת בְּחֶמֶר, לְעִסוֹת בְּטוֹן
לְבָנוֹת, לְפָרֵק וּלְהִדֵּק הַכֹּל.

לְהַפְּךְ מְצִיאֹת לְמִשְׁחָק שֶׁלֹּא נִשְׁחָק
לְבָרָא עוֹלָמוֹת בְּמַעֲבָר צַר מִהַכִּיל
לְהוֹצִיא חֶדֶשׁ מִפְּנֵי יֶשֶׁן שְׁדָחַק
לְסַגֵּר דְּלֵת, לְפָתַח שַׁעַר לְהִתְחִיל.

זֶה הַיֶּלֶד הַנִּצְחִי שְׂרוּקֵעַ בְּרִגְלָיו
בְּעוֹלָם הַשׁוֹקֵעַ לְנֶגֶד עֵינָיו
הַיֶּלֶד שְׂרוּאָה אֶת הַכֶּן הַגְּדוֹל
תְּלוּי עַל בְּלִימַת קוֹלָב הַלְּאוּ
וְשׁוֹמֵר לְעֶצְמוֹ אֶת הַקּוֹל
לְצַעֵק וּלְצַחֵק
וּלְהַמְשִׁיךְ לְשַׁחַק בְּמִכְחֹל.

תמוד קטן

בגן שלנו יש ילדות וילדים קטנות וקטנים,
שפמיד רק בוכים ומתלוננים.
זולגות להם דמעות רטבות על הלחיים,
אדמות אצלם מאד העיניים,
ואז הגננת אורה מלטפת, מחבקת,
לפעמים גם מנשקת
ואומרת: "מסכן שלי. תמוד קטן."
ולפעמים, אם זאת ילדה,
אז "מתוקה" או "תמודה".

אבל גם אני ילד בגן!
וגם אני כאן!
אפלו אם אני לא בוכה הרבה דמעות,
הגננת שלנו צריכה לראות
שגם אני לפעמים עצוב ואוהב פנוק,
ולפעמים סתם רוצה חבוק.
וביחוד וביחוד
שיגידו לי שאני תמוד.

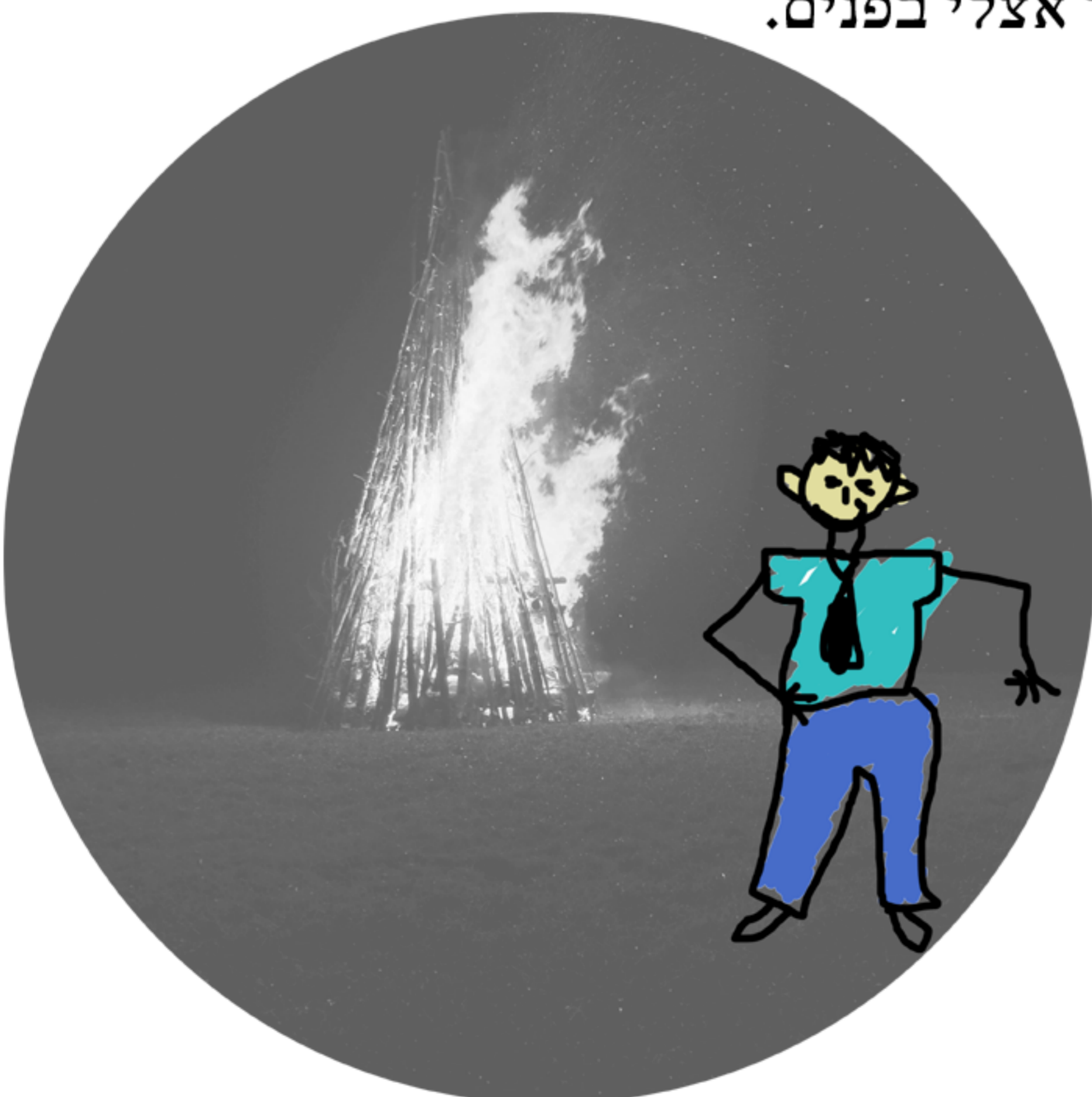
מתבוא הקרשים

ישבתי וחיכיתי לראיון עבודה. באותו חדר המתנה היו עוד שלושה חבר'ה לבושים בחליפות ולחוצים לא פחות ממני. יצר התחרותיות בער בי והעיף אותי לל"ג בעומר אחד כשהייתי קטן, כשצפיתי במדורות הגדולות ביותר שראיתי בחיי. באותו ל"ג בעומר אני והחברים שלי עשינו תחרות עם חבורה אחרת למי תהיה המדורה הכי גדולה.

אביו של אחד מהבנים של החבורה היריבה עבד בנגרייה, ככה שבכל ל"ג בעומר המדורה שלהם הייתה הכי גדולה. אני לא יכולתי לסבול את זה. חודשיים התכוננו לזה ואספנו קרשים כמו מטורפים. זו הייתה אחת מהתקופות הכיפיות בחיי. ואז בעיצומו של אותו יום, כששלוש המדורות בערו בטירוף, ניגשה אליי יעל, אחת מהבנות היפות בשכבה, ושאלה אותי במתיקות: "למה שלא תחברו את כל העצים יחד, ואז תהיה לכם מדורה גדולה בהרבה?".
 "מה תהיה הפואנטה בזה?", עניתי לה והמשכתי להביט במדורה.
 יכולתי להרגיש את האש משתקפת בעיניי. התקרבתי אליה עוד, ככל שיכולתי. חשתי בחום נורא
 אבל לא היה אכפת לי. המדורה שלהם הייתה גדולה יותר אבל זה לא היה משנה.
 פשוט הרגשתי טוב.

"היי, עכשיו תורך." הידקתי את העניבה שלי. סידרתי את החולצה. הבטתי בחבר'ה שחיכו שם. שניים מהם מביטים בטלפון. אחד בדיוק שותה כוס מים.

בחדר שרר שקט עצום, יכולתי להרגיש בו אצלי בפנים.

מיקרו הקטן

למיקרו הקטן היה משעמם. הוא חיפש משהו חדש לעשות. משהו מעניין. הגן הישן היה שקט וריק. לא היה שם אף אחד לשחק אתו. הוא החליט, אולי בכל זאת ילך לפארק החדש שבו עדיין לא ביקר.

הפארק החדש היה גדול בהרבה מהגן הישן. על הדשא, שהיה ירוק יותר מהדשא של הגן הישן, ראה מיקרו מישהו שלא ראה לפני כן מעולם. זה היה פון. פון היה רזה וארוך ומיקרו הרגיש לידו מאוד קטן. להפתעתו, פון פנה אליו והזמין אותו לשחק את משחק הצעקות.

מיקרו לא הכיר את משחק הצעקות ופון הסביר לו שזה משחק פשוט מאוד. "פשוט צועקים", אמר פון, "ומי שצועק הכי חזק הוא המנצח". מיקרו הסכים.

פון צעק "אה", ומיקרו צעק "אהה". פון צעק "אההה", ומיקרו צעק "אהההה". פון צעק "אהההההה", ומיקרו כיסה את אוזניו בבעתה ונרתע בבהלה – ולא השמיע שום צעקה. "ניצחתי!", צהל פון, "ניצחתי!". "נכון, ניצחת", אמר מיקרו לפון. נפרד ממנו והמשיך בדרכו. "אתה לא רוצה לשחק עוד משחק?", צעק פון. מיקרו הסתובב ונופף לפון לשלום.

כשהתקרב למתקנים ראה מיקרו יצור שלא ראה כמותו מעולם. טוב, הוא לא ממש הצליח לראות אותו, כי היצור צץ ומיד נעלם, צץ ושוב נעלם. ובדיוק כשמיקרו חשב שנעלם לתמיד צץ היצור מאחוריו וצעק: "בוווו!". מיקרו לא נבהל, רק עשה עצמו שכן. "חחח, הבהלתי אותך!", צחק היצור, והמשיך: "שלום, אני גל. רוצה לשחק אתי את משחק הסיבובים?" "כן", אמר מיקרו. "יופיי", אמר גל, ודחף את מיקרו לכיוון הקרוסלה.

"יש רק דבר אחד", אמר מיקרו, "אני לא מכיר את משחק הסיבובים". "אה, זה פשוט", אמר גל, "כל אחד עולה בתורו על הקרוסלה והשני מסובב אותו". "זה באמת נשמע פשוט", הסכים מיקרו וגל עלה על הקרוסלה. מיקרו סובב אותו. "יותר מהר!", אמר גל, "יותר מהר!". מהר מאוד מיקרו התעייף מכל העניין. "זה הכול? זה כל מה שאתה יכול?", אמר גל מאוכזב וירד מהקרוסלה.

עכשיו היה תורו של מיקרו לעלות על הקרוסלה. "זה יהיה קל", אמר גל.

עוד בטרם הספיק להתיישב סובב גל את מיקרו בכזאת מהירות שמיקרו כמעט עף. מיקרו צרח, אבל זה לא עזר לו – זה לא היה משחק הצעקות. גל המשיך לסובב את מיקרו בכזאת מהירות, שהוא הרגיש חום ובחילה ושהראש שלו כמעט מתנתק ממקומו.

”תפסיק! צרח מיקרו, בבקשה תפסיק!”
 ”ניצחתי?” שאל גל וסובב אפילו מהר יותר את הקרוסלה.
 ”כן, כן! ניצחת”, צרח מיקרו.
 גל עצר את הקרוסלה בבת אחת, ומיקרו עף ממנה ונחת הישר על ארגז החול.

מיקרו ניסה להתאושש ולעמוד על רגליו. הוא הרגיש כאילו כל הפארק הפך לקרוסלה אחת גדולה שהוא עומד ליפול ממנה. לאט-לאט הפארקרוסלה האטה ומיקרו דימה משם.
 ”מה, זהו?” צעק גל, ”אתה הולך? אין סיבוב שני?”
 מיקרו נופף חלושות לגל והמשיך בדרכו.

מיקרו נעצר על יד הנדנדות. לא כי רצה להתנדנד, זה היה הדבר האחרון שרצה עכשיו, אלא כי על אחת הנדנדות ישב מישהו מוכר. המישהו המוכר ישב על הנדנדה, אבל לא התנדנד, פשוט ישב עליה בלי לזוז, מרוכז. מיקרו לא האמין. זה היה קוסמוס, חברו הטוב. כבר שבועיים לא ראה את קוסמוס בגן הישן. אז כאן הוא היה כל הזמן.

מיקרו התיישב על הנדנדה ליד קוסמוס. קוסמוס התנער ממחשבותיו.
 ”אז אתה פה?”, אמר מיקרו.

”עולם קטן, מה?” חייך אליו קוסמוס. הם ישבו על הנדנדות בלי להתנדנד ושתקו יחד.
 לפתע אמר קוסמוס, ”שמת לב שהפארק החדש אמנם גדול יותר ויש בו יותר מתקנים, אבל בסך הכול הוא בדיוק כמו הגן הישן?”
 ”כן”, ענה מיקרו ולבו נשטף גל של שמחה. סוף-סוף מישהו שאפשר לנהל אתו שיחה.

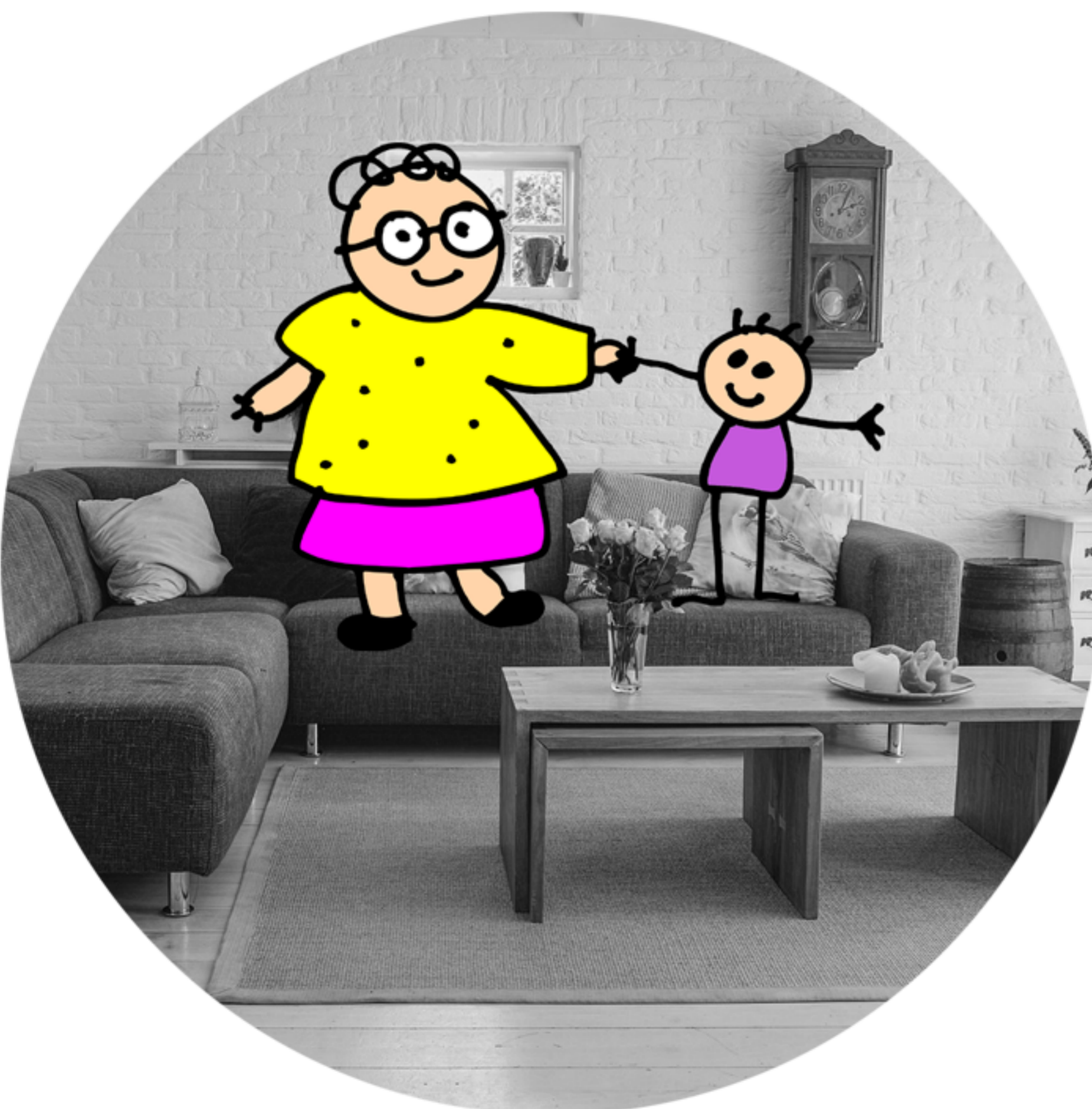

הַכִּי יֵלְדָה בְּעוֹלָם

כָּבֵר לֹא יֵלְדָה
 כָּבֵר לֹא רָצָה בְּשׂוּדָה
 לְשַׁחֵק תּוֹפֶסֶת עִם הַבָּנִים וְהַבָּנוֹת
 בְּצִמָּה זְהִיבָה אֶרְכָּה
 בְּנַעֲלֵי לָפָה וְשִׁמְלַת מְלֻמָּה.

כָּבֵר לֹא יֵלְדָה
 כָּבֵר לֹא מְקַפֶּצֶת בְּשִׁלּוּלִיּוֹת
 מִי גִשְׁם עַל לְשׁוֹנֵי
 בֶּן בְּבִגְדֵי וְחִיוֹךְ עַל שִׁפְתָי.

וְכִשְׁהִנְכָדִים בְּפֶתַח
 הַיֵּלְדָה יוֹצֵאת מִסְבָּתָה
 בְּיָדֶיהָ עוֹגִיּוֹת חֲמָאָה
 בְּקַפְסָה הַצָּהָבָה הַסּוֹדֵית
 וְהִיא קוֹפֶצֶת,
 שָׂרָה וּמְשִׁתּוֹלְלָת.
 כְּשִׁהִנְכָדִים בְּדָלָת
 אֲנִי הַכִּי יֵלְדָה בְּעוֹלָם.

נוה מדבר

הים הכי צלול
 הוא ילדות.
 כל חיינו הם יום קיץ
 שרבי ויבש
 אין דבר יותר מרגיז
 ביום כזה
 מאשר טבילה הגונה במים צלולים.

שמחת ילד מבקש

אם ילדך אינו חדל לבקש
היה שמח וטוב לב
וברך על מה שיש.
כי אין בעולם דבר עצוב
מילד שחדל לבקש.

רעם ביום בהיר

כְּשֶׁאִמָּא כּוֹעֶסֶת,
בְּקוֹל שְׁלֵה יֵשׁ צָבֵעַ שְׁחֹר.
רַעַם גָּדוֹל נִכְנָס לַחֹדֶר,
וְהֵלֵב נִהְיָה אָפֹר.

אֲנִי מִתְכַּוֵּץ לִי בַּפְּנֵה,
חוֹשֵׁב לְעֲצָמֵי מַחְשָׁבוֹת עֲצוּבוֹת.
אֵיךְ הַשֶּׁמֶשׁ בּוֹרַחַת לִי בֵּין הַיָּדַיִם,
וְנִהְיָה לִי קָרִיר בְּקִצּוֹת הָאֲצָבָעוֹת.

אֲנִי עוֹלָה עַל סְפִינָה קִטְנָה,
הַיָּם מְאֹד סוֹעֵר.
לְקַחְתִּי אֶתִּי גִלְגֵּל הַצֵּלָה
אֲזֵ אֲנִי מִתְגַּבֵּר.

"בּוֹא אֵלַי, מְתוֹק שְׁלִי".
אִמָּא קוֹרֵאת לִי.
'יִבְשָׁה. יִבְשָׁה!
אֲנִי שׁוֹחָה אֵלַיָּה בְּרִיצָה.

כְּשֶׁאִמָּא מְחַבֶּקֶת,
הַשֶּׁמֶשׁ זוֹרַחַת. חֲמִים לִי וְנָעִים.
שׁוֹב אֲנִי נִהְיָה אֲנִי.
וְהֵלֵב חוֹזֵר לְהִיּוֹת צָבֵעוֹנִי.

סבתא שלי רבה עם השכנה מלמטה
 וכל ילדי השכונה מתאספים.
 הן רבות בגרמנית וגם מי שלא מבין יודע
 שסבתא שלי צודקת.
 כשסבתא ממש מתעצבנת
 היא לוקחת מגבת מטבח
 וזורקת על השכנה בפרצוף.
 כל הילדים צוחקים ואומרים שסבתא שלי מלכה.
 והשכנה? לאף אחד לא אכפת כי
 היא לא סבתא של אף אחד.

אתמול טסתי לירח

היום אני כל כך שמח:
אתמול טסתי לירח.
בלי ארנק ובלי כרטיס
עם אף חלומות בכיס.

כך אמר לי הירח:
"מה שלומך, אדון אורח?"
"טוב, תודה. ומה נשמע?"
מנמס שאלתי בתשובה.
"ממהר", אמר הירח,
"מצטער, אני פורח".

ובקצה הדרך חזרה
התעוררתי במטה.
בלי ארנק ובלי כרטיס
עם אף ספורים בכיס.

מברשת השיער

נקה לה את מברשת השיער
 נקה אותה מאבקים ושערוֹת דקות
 קצרות עדין ומתוקות.

אסף שלש מאות יום
 שחלפו מעל ראש בתיך
 אסף זכרונות וסיוטי לילה בתיך

נקה את המברשת

זו חרות של אבות
 לילדות קטנות
 לאסף בתיך
 את קורות בתיך.

ציפור לילה

בלילה היא לא ילדה, היא צפור.
 כזו עם כנפים גזורות ומקור.
 היא יודעת לעוף לתקרה של הכלוב,
 ולנקר בעצמה
 עד שלא
 נשאר.
 היא לא תציץ כי אסור! כאן
 רחוק מן העץ.
 הרגלים בורחות על קצות
 בהונות,
 ולבד לה שם בחשך, בקור,
 בכל העונות.
 בלי נוצות. בלי עצות. בלי עצים.
 בלי מחבוא מהחצים,
 מהצייד שיבוא.
 צפרים עפות למעלה.
 היא ילדה, ומסכן
 בלילה.
 בחוץ אורב עורב.
 וכבר ערב
 מתקרב.

בְּלוֹנָה פֶּרֶק שֶׁל גֵּיל הַזֶּהָב
עַל רֶכֶּבֶת הַהָרִים מְתַאֲבָדִים
הַלֵּב עוֹצֵר, הַגּוֹף מְמַרְיא
פְּאוֹת מְתַעוֹפְפוֹת
סְבִיב בְּלוֹנֵי יוֹם הַלְדָּת
שְׁעָרוֹת סְבָתָא טְבוּלוֹת בְּאָדָם
צוֹבְעוֹת אֶת פְּנֵי הַיֶּלֶד.

פוטו מלחמה

נולדתי בינות המלחמות:
אחרי ששת הימים וההתשה,
לפני יום הכפורים ולבנון
הראשונה והשנייה.

שמי מנצ'יח גבור מלחמה –
מפקדו של אבי מהקרוב
על גבעת התחמשת,
שהאל לא ישיב לחיים.

בחפשה הראשונה של אבי
מתעלת סואץ המקללת
הלכו הורי לסטודיו לצלום
כדי להנצ'יח את זיו העלומים.

שער שחר גולש לאמי,
מדי ב וזיפים דוקרים לאבי,
ולי הלבישו בצלומי הפוטו
את בגדי המלך החדשים.

כתלום יעוף

עָנָן קָטָן בֵּין בָּדִים
מְחוֹלֵל בְּרוּחַ
מֵעַל הַשָּׁדָרָה.
בֵּין הָעֵץ לַסִּפְסָל
יְלָד מְבִיט בְּתַמִּיּהָ
אוֹסֵף אֶל כּפּוֹ
פְּתִית שְׁלֵג
לוֹקֵק בְּאַטִּיוֹת
חָשׁ בְּקֹר הַצּוֹרֵב
בְּקִצָּה הַלְּשׁוֹן.
מֵעִיף מִבֶּט מְעָלָה
מְחַכֶּה לְעוֹד מִתְנַה
מִשְׁמִים.

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

ומנושא הילדות אנחנו עוברים לצד השני של המטבע...

גיליון 32 של "מוטיב" יראה אור בעוד כחודש ונושא: "מפני שיבה".

תקופת הזקנה עשויה לעורר מגוון של אסוציאציות ומחשבות – החל במעמד המכובד שזכו לו זקני השבט החכמים בתרבויות האנושיות וכלה בחששות מאבדן הדרגתי ובלתי נמנע של הכישורים והעצמאות האישית. מיהם הזקנים והזקנות שפגשתם או שמלווים אתכם בחיים ובמחשבות? אילו קשישים תהיו אתם? מהן התקוות שלכם ומהם הפחדים שלכם מגיל השיבה?

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/2/2018 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.